

Il mondo che viene a delinarsi richiede di essere esplorato con linguaggi artistici differenti, nell'ambizione di cogliere in profondità le più estreme frontiere del reale. La fotografia italiana degli ultimi vent'anni sta rinnovando il suo atteggiamento nei confronti di una realtà in continua evoluzione, distaccandosi dai *cliché* del passato e maturando nuovi impulsi che oggi trovano opportunità d'espressione proprio nel mezzo fotografico. Ironia e spiazzamento, strategie di comunicazione sempre più diffuse nella cultura attuale, sono quelle scelte da Giovanni Presutti in *Dependency*, opere fotografiche che riflettono sulla dipendenza come strumento di sopravvivenza alla vita contemporanea.

Con grande capacità di sintesi l'autore restituisce un ritratto veritiero della nostra società, facendoci sorridere di fronte alle singole immagini, ma soprattutto favorendo un'accurata riflessione d'insieme sull'uomo che, attraverso un eccesso di comportamenti e la conseguente assuefazione, mette a nudo le proprie debolezze, quella fragilità di fondo che nonostante cerchi di mascherare si delinea come suo tratto distintivo. L'autore è capace di penetrare nel vivo di una situazione restituendo informazioni su chi siamo e su ciò che contraddistingue l'epoca odierna. Dopotutto la fotografia continua a rimanere un racconto di luoghi e di persone, di continue e sistematiche esplorazioni intorno a una realtà in continua mutazione.

Che siano le medicine o il fumo, l'alcol o la televisione, il sesso oppure lo shopping, non importa, ognuno ha la propria dipendenza, un'occupazione ossessiva che si manifesta in modo compulsivo, da leggersi come un campanello d'allarme, il sintomo d'esordio di un malessere che aleggia sul singolo e si estende sull'intera società. Presutti però non sceglie l'approccio drammatico, non vuole appesantire il discorso come invece fanno alcuni fotografi della sua generazione, non c'è retorica nelle sue fotografie, il suo sguardo è ironico ma profondo, divertito ma critico, le immagini sono impaginate con grande rigore e pulizia, i colori, dove presenti, sono accesi e calibrati in modo da guidare lo sguardo del fruitore sugli aspetti più significativi.

Il linguaggio utilizzato da Presutti è affine a quello della moda e della pubblicità, entra nel dibattito sociale senza enfasi come Oliviero Toscani in alcune sue celebri fotografie, privo però di quello stile dissacrante a tutti i costi. Mette in scena i suoi sogni, le idee e gli incubi come fa Maurizio Cattelan nel progetto editoriale *Toilet Paper* attraverso l'obiettivo di Pierpaolo Ferrari. A Giovanni Presutti piace divertirsi con le immagini costruendo senza timore un collegamento tra fotografia commerciale e arte.

The world outlining in front of us requires to be explored by means of different artistic languages, in order to catch in depth the farthest frontier of reality. Italian photography of the last twenty years is renewing the approach on a reality in rapid growth, able to move away from the cliché of the past and to ripen new impulses finding in present-day the possibilities of expression exactly in the photographic tool. Irony and wrong-footing, communication strategies largely common among current culture, are those ones picked out by Giovanni Presutti in *Dependency*, photographic works reflecting on dependency as a mean of survival to contemporary life.

The author has a great synthesis skill that let him give a truthful picture of our society. He is able to make us smile in front of single images, but above all he fosters a careful and whole reflection on the man forced to take on a lot of different behaviours and the consequent habits, so that he lays his own weakness bare to us, his deep frailty that appears as his distinctive feature even if he doesn't want to show it. The author can get to the heart of matter giving back information on who we are and on what characterizes our age. After all, photography continues remaining a tale of places, of persons, of continuous and systematic explorations around a reality in constant change.

It doesn't matter whether he represents medicines or smoke or alcohol or the television, sex or shopping each of them has its own dependence, an obsessive tenure showing in a compulsive way that we must read as an alarm bell, the symptom of a starting unrest that flutters over the single man and extends over the whole society. However Presutti doesn't choose a dramatic approach, he doesn't want to emphasize the matter as it is common to some photographers of his generation. There isn't rhetoric in his photos, his look is ironic but deep, amused but critic, the images are made up with a careful accuracy and exactness. When present, the colours are bright and modulated, able to lead the user's eyes on the most significant aspects.

The language used by Presutti is similar to that one of fashion and publicity, he takes part in social discussion without that emphasis used by Oliviero Toscani in some of his famous photos, lacking in that desecrating style at all costs. He stages his dreams, his ideas and his nightmares as Maurizio Cattelan does in his editorial project *Toilet Paper* by means of Pierpaolo Ferrari's lens. Giovanni Presutti likes enjoying himself with images creating, without fear, a connection between commercial photography and art.

El mundo emergente que se perfila requiere ser explorado con lenguajes artísticos distintos, con la ambición de captar en profundidad las fronteras más extremas de lo real. La fotografía italiana de los últimos veinte años está renovando su comportamiento ante una realidad en continua evolución, y se diferencia de los clichés del pasado y está madurando nuevos impulsos que hoy precisamente encuentran oportunidades de expresión en el medio fotográfico. Ironía y distanciamiento, estrategias de comunicación cada vez más difundidas en la cultura actual, éstas son las opciones de Giovanni Presutti. En *Dependency* las obras fotográficas reflexionan sobre la dependencia como instrumento de supervivencia a la vida contemporánea.

Con gran capacidad de síntesis, el autor compone un retrato verídico de nuestra sociedad, haciéndonos sonreír frente a estas imágenes singulares. Una sutil y rigurosa reflexión sobre un hombre de comportamiento desmesurado y adictivo que revela las propias debilidades. Esa fragilidad original, por mucho que la intente ocultar, emerge de su propio ser como rasgo distintivo. El autor profundiza en la experiencia ofreciendo valiosas interpretaciones sobre quiénes somos y la época actual. Después de todo, la fotografía sigue siendo un relato de los lugares y de las personas, de exploraciones continuas y sistemáticas de una realidad en continua mutación.

Ya sean los medicamentos o el humo, el alcohol o la televisión, el sexo o el shopping, poco importa, cada uno tiene su propia dependencia, una ocupación obsesiva que se manifiesta de modo compulsivo, que debe leerse como una alarma, un síntoma de exordio de un malestar que perturba y ronda al individuo y se extiende por toda la sociedad. Presutti no escoge una aproximación dramática, no quiere sobrecargar el discurso como hacen algunos fotógrafos de su generación, no hay retórica en su fotografía, su mirada es irónica pero profunda, divertida y crítica. Las imágenes están reveladas con rigor y nitidez, los colores, donde están presentes, son brillantes y están calibradas de tal manera que guían la mirada del espectador hacia los aspectos más significativos.

El lenguaje utilizado por Presutti es afín al de la moda o la publicidad, entra en el debate social sin énfasis, como Oliviero Toscani en algunas de sus fotografías, aunque sin ese estilo irreverente gratuito. Escenifican sus sueños, las ideas y pesadillas como Maurizio Cattelan en su proyecto editorial Toilet Paper a través del objetivo de Pierpaolo Ferrari. A Giovanni Presutti le gusta divertirse con las imágenes construyendo sin temor una conexión entre fotografía comercial y arte.

El món emergent que es perfila requereix ser explorat amb llenguatges artístics diferents, amb l'ambició de captar en profunditat els límits més extrems de la realitat. La fotografia italiana dels últims vint anys està renovant el seu comportament davant d'una realitat canviant, en contínua evolució, i es diferencia dels clixés del passat i està madurant nous impulsos que avui troben precisament oportunitats d'expressió en el mitjà fotogràfic. Les opcions de Giovanni Presutti són la ironia i distanciament, estratègies de comunicació cada vegada més difoses en la cultura actual. A *Dependency* les obres fotogràfiques reflexionen sobre la dependència com a instrument de supervivència per a la vida contemporània.

Amb gran capacitat de síntesi, l'autor compona un retrat verídic de la nostra societat, fent-nos somriure davant d'aquestes imatges singulars. Una subtil i rigorosa reflexió sobre un home de comportament desmesurat i adictiu que revela les pròpies debilitats. Aquesta fragilitat original que, per molt que intenti ocultar-la, emergeix del seu propi ser com a tret distintiu. L'autor aprofundeix en l'experiència oferint valuoses interpretacions sobre qui som i l'època actual. Finalment la fotografia segueix sent un relat dels llocs i de les persones, d'exploracions contínues i sistemàtiques d'una realitat en contínua mutació.

Ja siguin els medicaments o el fum, l'alcohol o la televisió, el sexe o el shopping, tan se val, cadascú té la seva pròpia dependència, una ocupació obsessiva que es manifesta de manera compulsiva, que ha de llegir-se com una alarma, un símptoma preambular d'un malestar que pertorba i ronda a l'individu i s'estén per tota la societat. Presutti no ha triat una aproximació dramàtica, no vol sobrecarregar el discurs com fan alguns fotògrafs de la seva generació, no hi ha retòrica en la seva fotografia, la seva mirada és irònica però profunda, divertida i crítica. Les imatges estan revelades amb rigor i nitidesa, els colors, quan n'hi ha, són brillants i estan calibrats de tal manera que guien la mirada de l'espectador cap als aspectes més significatius.

El llenguatge utilitzat per Presutti és anàleg al de la moda o la publicitat, entra en el debat social sense èmfasi, com Oliviero Toscani en algunes de les seves fotografies, encara que sense aquest estil irreverent gratuït. Escenifiquen els seus somnis, les idees i malsons com Maurizio Cattelan en el seu projecte editorial Toilet Paper a través de l'objectiu de Pierpaolo Ferrari. A Giovanni Presutti li agrada divertir-se amb les imatges construint sense temor una connexió entre fotografia comercial i art.